ΘΕΑΤΡΟ

Κατα τη γνωμη μου

του ΦΟΙΒΟΥ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

Η «Κρατική» με τον Ιωαννίδη

Η τελευταία συμφωνική του '87

Το μουσικό '87 έκλεισε με τη συμφωνική της «Κρατικής», στις 21 Δεκεμβρίου. Κυριολεκτούμε όμως λέγοντας ότι έκλεισε; Νομίζουμε όχι. Γιατί κλείνει κάτι που έχει ανοίξει, που λειτούργησε, που λειτουργεί. Μπορούμε να πούμε κάτι τέτοιο για την «Κρατική» της Αθήνας; Να πούμε ότι λειτούργησε το 1987; Ουσιαστικά, όχι. Κατά διαλείμματα κάποιες ή κάποια συναυλία και μετά σιωπή. Πάλι μερικές συναυλίες, σιωπή κ.ο.κ.

Τα άλυτα συνδικαλιστικά προβλήματα και οι συνέπειές τους, οι απεργίες, ήταν φυσικό να αποδιοργανώσουν την όποια προσπάθεια για προγραμματισμό και προσκλήσεις καλλιτεχνών. Ακόμα όμως περισσότερο, «ξεχαρβάλωσαν» την ήδη επισφαλή τεχνική της Κ.Ο.Α. Ο χαμηλός δείκτης του συγχρονισμού κατρακύλησε σε επίπεδα απαράδεκτα. Και η ηχητική ομοιογένεια, ανάμεσα στα όργανα κάθε οικογένειας, αλλά και όλων των ομάδων της Ορχήστρας, ως σύνολο, τραυματισμένη όπως είναι τώρα και χρόνια, έχουν στερήσει από την Ορχήστρα ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της: Την ποιότητα του συμφωνικού ήχου.

Με αυτούς τους όρους η ποιότητα των συναυλιών που ακούσαμε κυμαινόταν σ' ένα επίπεδο από θλιβερές έως μέτριες, με λίγες, ελάχιστες συναυλίες κάποιας ποιότητας — πάντα βέβαια σε σύγκριση με τα χαμηλά ελληνικά μέτρα.

Σ' αυτό το κλίμα — δεν γινόταν διαφορετικά — διηύθυνε και ο Γιάννης Ιωαννίδης, ο διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας, την τελευταία συμφωνική της χρονιάς που πέρασε.

Στο πρόγραμμα: Εισαγωγή από τους «Γάμους του Φίγκαρο», κοντσέρτο για κλαρινέτο και ορχήστρα σε λα μειζονα και Συμφωνία αρ. 41, του «Διός». Μια συναυλία αφιερωμένη αποκλειστικά στον Μότσαρτ, με τρία έργα από τα πιο χαρακτηριστικά — και κοσμογάμητα, πρέπει να προστέσουμε — όχι μόνο του μοτσάρτιου αλλά και του παγκόσμιου συμφωνικού ρεπερτορίου.

Μια συναυλία κοντολογίς ρηξικέλευθη για τις τεχνικές και μουσικές παγίδες που επιφυλάσσει στο μαέστρο, ακόμα και με ορχήστρα επιπέδου.

Η εκτέλεση, παρά τις ατέλειες της Ορχήστρας, κατόρθωσε να κρατηθεί σ' ένα πειστικό μοτσάρτιο ύφος. Η ηχητική της Ορχήστρας μαλακή, γενικά, με πειθαρχημένες αντιθέσεις, βοήθησε ώστε η ροή της μελωδίας να κερδίσει το ενδιαφέρον του ακροατή, ιδιαίτερα στο τελευταίο έργο, τη Συμφωνία του «Διός». Αντιστικτική και ομοφωνική γραφή εναλλάσσονταν με άνεση. Και η δυναμική δεν απομακρύνθηκε από τα μέτρα που επιβάλλει το κλασικό ύφος του συνθέτη.

Στο ενεργητικό του κλαρινετίστα Στάθη Κιοσόγλου εγγράφεται και η εκτέλεση του κοντσέρτου σε λα μείζονα: καθαρή τεχνική, μουσικό παίξιμο, αυστηρό ύφος. Ιδιαίτερα σημειώνουμε τον ωραίο διάλογο κλαρινέτου - ορχήστρας.

Κλείνοντας σημειώνουμε ότι στο χρόνο που πέρασε ολοκληρώθηκε η ανακαίνιση του «Παλλάς», χάρη στο πείσμα και τις προσπάθειες του άοκνου διευθυντή της «Κρατικής» Γιάννη Ιωαννίδη. Επιτέλους η Αθήνα απέκτησε μια ευπρεπή αίθουσα συναυλιών («Παλλάς» 21.12.87).